

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. P.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. M. K., advokátom v K., proti žalovanému **V. R.**, bývajúcemu v K., **o zaplatenie 415 000,-- Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 26 C 34/2005, o dovolaniach žalobcu proti rozsudku a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. marca 2008 sp.zn. 5 Co 483/2006, rozhodol

t a k t o :

Dovolania žalobcu **o d m i e t a** .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom zo 17. októbra 2006 č.k. 26 C 34/2005-153 zamietol poddĺžnícku žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 415 000,-- Sk s 22,25 % ročným úrokom z omeškania od 26. augusta 1999 do zaplatenia, a samostatným uznesením zo 6. novembra 2006 č.k. 26 C 34/2005-155 žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 27 942 Sk, ktorú sumu žalobcu zaviazal zaplatiť právnomu zástupcovi žalovaného (JUDr. J. K. advokátovi v K. – pozn. dovolacieho súdu) do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Na odvolanie žalobcu proti obom uvedeným rozhodnutiam Krajský súd v Košiciach rozsudkom a uznesením z 19. marca 2008 sp.zn. 5 Co 483/2006 potvrdil rozsudok aj uznesenie okresného súdu. O trovách odvolacieho konania nerozhodol s odôvodnením, že to nebolo potrebné, keď žalovaný, ktorý mal aj v odvolacom konaní plný úspech, si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a náhradu trov konania nepožadoval ani žalobca.

Proti uvedeným rozhodnutiam odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol dovolaciemu súdu, aby tak napadnutý rozsudok ako aj uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu (a prostredníctvom § 242 ods. 2 písm.b/ O.s.p. aj proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, ako výroku závislému na napadnutom rozsudku) spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.), ktorá vada zaťažuje i konanie a rozhodovanie na súde prvého stupňa, a to z niekoľkých dôvodov. Predovšetkým poukázal na to, že skutkové závery súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu boli vo vzťahu k nevrátenej pôžičke také, že predmetná pôžička nebola poskytnutá priamo žalovanému, ale spoločnosti R. s.r.o., toho času vymazanej z obchodného registra, pričom z vykonaného dokazovania to priamo nevyplýva. Oba sudy nižšieho stupňa sa však s touto skutočnosťou dostatočne presvedčivo nevysporiadali, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný a je arbitrárny pre nedostatok dôvodov. Pre prípad, že sudy nenašli dostatok dôvodov pre posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným – ako pôžičky čerpanej poddlžníkom ako fyzickou osobou od dlžníka žalobcu – bolo úlohou súdu zaoberať sa tým, či pre žalovaný nárok nie je iný právny titul, a teda, či tvrdené skutkové okolnosti nemožno podradiť pod inú právnu normu a skutkovú podstatu. Pre takýto prípad bolo totiž potrebné zvážiť aplikáciu príslušných ustanovení Obchodného zákonníka a zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ktoré by zakladali uvedený nárok žalobcu voči žalovanému z titulu zodpovednosti konateľa za škodu spôsobenú jeho konaním spoločnosti a derivatívne aj veriteľom tejto spoločnosti. Nakoľko sudy oboch stupňov takto nepostupovali, a to napriek tomu, že z označenia žalovaného ako fyzickej osoby, ktorá zároveň je/bola konateľom spoločnosti R. s.r.o., ako aj ďalších okolností žalobcom uvádzaných v priebehu súdneho konania sa dôvody pre založenie zodpovednosti žalovaného ako konateľa spoločnosti R. s.r.o. podávali, ich rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň žalobcu oberá o možnosť konať pred súdom. V závere dovolania vyslovil názor, že súd v konečnom dôsledku vlastne nekonal o jeho návrhu v jeho intenciách, keď posudzoval uplatnený nárok proti žalovanému v inom statuse žalovaného, a to ako živnostníka.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho

pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu (rozhodnutiam), proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom aj uznesením. Pokiaľ ide o rozsudok v zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.) alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil) ako aj uznesenie odvolacieho súdu, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako uznesenia, na ktoré sa

nevzťahuje § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. a z § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., na ktoré poukazoval dovolateľ. Žalobca v zásade tvrdí, že v danej veci mu postupom oboch súdov nižšieho stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom nesprávnym právnym posúdením veci.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým odňal účastníkovi možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva Občiansky súdny poriadok. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade žalobcu nerešpektovali niektoré z týchto práv. K vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedenému tvrdeniu žalobcu, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v týchto ustanoveniach upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade nie je dovolanie podľa § 238 O.s.p. a § 239 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm.f/

O.s.p. a neboli zistené ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolania žalobcu sú neprípustné, preto ich odmietol (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. augusta 2008

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová